Vi beder da ikke om at faa udtrykt store Tanker, vigtige Ting, ikke om Teoriernes paaklistrede Signaturer, ikke om Anskuelsernes forsynlige Bagage — vi tænker os, at alt, hvad der af disse Ting haves behov, det fødes forborgent under Arbejdet og vokser op med det til sikrere Levedygtighed, end om det medbringes dertil, — vi tænker os, at Anskuelserne vil smyge sig mellem Lærredets Farver, som Dragten, uden Paapasning som Rejsegods, smyger sig følgagtig om det fremskridende Legeme, — vi tænker os, at Teorien uden Annonce, lægger sit klare Slør fortonende over Værket.

Det blev ovenfor sagt, at vore kvindelige Malere ikke just har faaet nogen forkælende Modtagelse. De fleste mandlige Kunstnere ryste vistnok misbilligende paa Hovedet ad Kvindens Indblanding i deres Selskab, og føler sig neppe imponerede af hendes Talent. De mere hensynsfulde nøjes med at forholde sig tavs iagttagende og afventende. Men dermed sker jo ingen Skade. Det tør maaske paastaas, at det vilde være et daarligt, et lidet lovende Tegn, om kvindelig Malerkunst allerede nu, da den træder sine Børnesko, skulde mødes af Hyldest og Bravoraab. Det maatte tyde paa Misligheder enten i den ene eller i den anden Lejr. Enten maatte Kvinderne da have erhvervet sig en skæbnesvanger, en gold, en livsforarmende Rutine i at optræde i Mands Lignelse, eller ogsaa maatte den mandlige Kunstverden frembyde det sørgelige Skue af en Hob, der straks løber efter det nyeste Nyt, der bringes til Torvs, og holdningsløst svigter deres faste Bosteder, slipper deres Mandstankers fæstnede Idealer.

Thi det maa ikke glemmes, at hvad der skal give kvindelig Malerkunst dens Tilværelsesret, det er, at den har Nyvækst at bringe Kunsten, — paa et eller andet Omraade vil kunne yde den, hvad den hidtil har maattet være foruden. Men det Ny, den bringer, eller rettere famlende søger at bringe, vil ikke med nogen Rimelighed kunne ventes at vinde Bifald i den mandlige Lejr. Man vil dømme kvindelige Malere ud fra den Forudsætning, at de har at efterligne og finde efterlignelsesværdig den Kunst, de forefinder i Verden, har at underkaste sig Kunstens Stormænd som lydige Undersaatter. Man vil søge hos Kvindemaleren efter kendte Tegn, thi Genkendelse er jo Betingelse for Forstaaelse, — men hvorledes skal vel Antydninger genkendes, der ikke peger hen